

Tid fremsætter nogle Landstingsmænd, hvoraf en Del er Medlemmer af Retsreformudvalget, dette lille Forslag, denne lille Reformlap paa det gældende Rets-system. Det forekommer mig ikke at tilskynde dette Ting til saadan uden videre eller særlig hurtigt at fremme dette Forslag. Maaske er der sund Kerne i det, maaske vil man gøre noget i den Retning, maaske trænge Kreditorerne til nogen Hjælp, maaske kan det ogsaa udformes saaledes, at det ikke alt for meget gaar ud over Debitorerne. Men langt, langt vigtigere end denne lille Sag er dog det store Spørgsmaal om Retsreformen, og ved saadan i Smaating, let og hurtig og uden Indvendinger at give efter, at indrømme visse Ønsker, der ere hos visse Kredse af Befolkningen om Forandringer i den gældende Lovgivning, synes jeg, man vilde svække den Kraft, som hele Befolkningen har sat ind paa at faa den store Retsreform igennem.

De nuværende Tilstande ere paa dette Punkt ikke ideelle, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at hvis dette Lovforslag gennemføres uforandret, vil den væsentligste Nytte, som f. Eks. den københavnske Forligskommission nu gør, egentlig være ude af Verden. Den væsentligste Nytte — det vide alle, der have haft Sæde i denne Kommission — er nemlig, at den i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om mindre Gældsfordringer, faar Forlig i Stand mellem Kreditor og Debitor og faar en rimelig Afbetaling gennemført. Her gør i alt Fald Forligskommissionen i København sin eneste Nytte og sit væsentligste Arbejde, og der kommer ikke saa faa Afbetalinger i Stand, saaledes at Pengene blive inddrevne, men dog paa en Maade, som ikke er alt for generende for Debitor, og paa en saadan Maade, at han virkelig *kan* betale.

Mere har jeg ikke i Øjeblikket at føje til, idet jeg haaber, at der fra flere Sider vil blive foreslaaet Henviisning til Udvalg, og at Sagen der vil blive Genstand for Overvejelse.

**Krabbe:** Det er allerede omtalt, at Lovforslaget falder i to bestemt afsondrede Dele: de fem første Paragraffer og den sjette og sidste Paragraf. De to Dele have egentlig intet med hinanden at gøre, uden for saa vidt det kan siges, at de paa en Maade danne lidt Ligevægt mod hinanden. De første fem Paragraffer ere afgjort til Gunst for Fordringshaveren, den

sjette Paragraf er derimod et Forsøg paa at give Skyldneren en Begunstigelse.

Der er jo god Berettigelse i de Tanker, der have ledet til Lovforslaget, og det fortjener at fremmes, men ganske som det foreligger tror jeg dog ikke, det er egnet til at vedtages. Det Punkt, som senest blev berørt, nemlig Summens Størrelse, har jo i det andet Ting været Genstand for Omtale og Indvendinger. Jeg ser i og for sig ikke stor Grund til at gøre Indvending mod, at Summen er bleven noget højere, end man havde ventet, thi der er jo ikke nogen Grund til mere at beskytte dem, der skyldte en større Sum, end til at beskytte dem, der skyldte en mindre Sum, og det, man foreslaar her, gaar langt, langt mindre vidt, end man er gaaet i Tyskland, hvorfra man har taget sit Forbillede. Der er man jo ikke alene gaaet til en Sum som denne her, men giver Berettigelse til Udpantning for en hvilken som helst Sum, ja endogsaa for Fordringer, der ikke bestaa i Penge, idet der f. Eks. kan gøres Udpantning for 100 Tdr. Kul, 10 Dritler Smør eller 6 Aktier i et eller andet Foretagende. Begrebsmæssig er der ikke noget at indvende derimod, men der forekommer mig, som ogsaa den sidste ærede Taler antydede, at være al Anledning til ikke at gaa videre, end de, der ere interesserede i Sagen, og som have rejst den, kræve og trænge til, og der er ingen, der hidtil har fremført, at der skulde være Trang til at gaa til en Sum af 1,000 Kr.

Men de største Indvendinger mod Lovforslaget ligge dog paa ganske andre Punkter. De ligge, synes mig, i, hvad der foreslaas om den Erklæring, Skyldneren opfordres til at afgive, og i de Frister, Lovforslaget sætter for Udpantningens Indtræden. Man maa nemlig huske paa, at den nuværende Fremgangsmaade er den: man udtager sin Indkaldelse til Forligskommissionen; Sagen foretages der; naar der ikke bliver forligt, udtages der Stævning til Retten; derpaa foretages Sagen der, og Dommeren har saa sin Tid til at paadømme den; derefter skal der tages en Udskrift af Dommen, og først derefter foretages Eksekutionen. Man kan ikke springe Dommen over, thi man maa huske paa, at i de allerfleste Tilfælde er det saadan, at den Skyldner, der stævnes for et Beløb og ikke ser sig i Stand til at betale det i Øjeblikket, lader sig af en Hæderlighedfølelse afholde fra ved Forlig at indgaa paa en Forpligtelse, som han